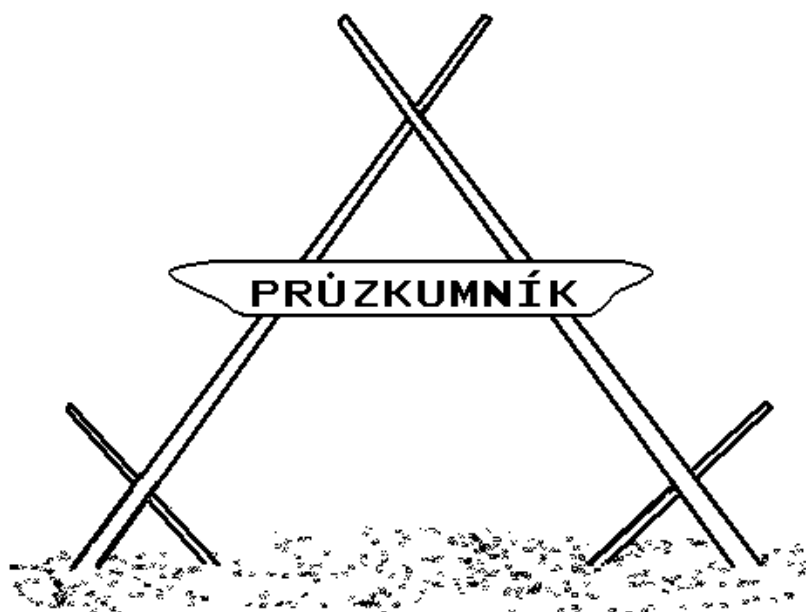


**NOUZOVSKÝ
ŽURNÁL 1992**

1



NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Informační servis	2
Informace o tom, co se stalo a co se stane, důležitá upozornění	
Akce Návrat	4
Historie vzniku známé soutěže, její pravidla a zajímavosti z jednotlivých ročníků. Součástí článku jsou tabulky s výsledky a celková historická tabulka	
Živý kámen	15
Co se stalo Marianovi na Lipnici - může kámen chodit?	
Svíčka	16
Průběh noční hry na tábořišti Havráňat - Ještěřčin pokus o sebevraždu	
Volný pád.....	19
Kubův let a pád - největší umění je dobře přistát	
Slavné výroky	20
Nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

CO SI PŘEČTETE V DALŠÍM ČÍSLE

- průběh 6. ročníku Akce Návrat
- volné pokračování úspěšného seriálu o táborových latrínách
- příběhy z prvního tábora na Nouzově
- slavné výroky
- a spousta dalších zajímavostí

Nouzovský Žurnál č. 1, rok 1992, 6. ročník
Toto číslo vyšlo 24. 3. 1992 v Kolíně

INFORMAČNÍ SERVIS

Jak jste si jistě všimli, Nouzovský Žurnál dostal novou tvář. K jistým změnám dochází i uvnitř, na prvních třech stránkách. První stránka přinese vždy obsah čísla a stručný obsah čísla následujícího. Další stránka přinese Informační servis. Na tomto místě budeme přinášet informace pro vás užitečné. Sami můžete informacemi a vzkazy přispět. Naše schránka je vám k dispozici. Přispět můžete i různými radami a návody včetně jednoduchých obrázků. Chtěli bychom zřídit rubriku Nápadník, kde bychom podobné zajímavosti otiskovali.

Nouzovský Žurnál bude zatím vycházet jako čtvrtletník (další číslo vyjde na přelomu května a června). Doufáme, že změny přivítáte, a těšíme se na vaši spolupráci.

Následuje tedy Informační servis.

- ◆ Na Nouzově ve srubu na půdě mezi spacáky byla nalezena mrtvá pěkně vypasená myš! Doporučujeme si proto z hygienických důvodů vozit spacáky vlastní, nebo se alespoň večer pořádně přesvědčit, do čeho si vlastně leháme!
- ◆ Pánská latrína na Nouzově je nepoužitelná, zřítilo se prkýnko i s částí jeho nosné konstrukce. Pachatel nebyl zjištěn.
- ◆ Termíny výletů od dubna do června:
 - 4. 4.
 - 18. 4.
 - 1. - 3. 5.
 - 16. 5.
 - 30. 5.
 - 13. 6.
 - Termín tábora:
 - 19. 7. - 8. 8.

- ◆ Na výlety jezdíme často vlakem nebo autobusem. Existuje předpis, podle kterého může průvodčí ve vlaku, pokladní na nádraží nebo řidič autobusu (včetně revizorů) vyžadovat na dítěti starším 10 let doklad o jeho stáří. Vzhledem k ekonomické situaci v dopravě lze předpokládat, že někteří řidiči, průvodčí a pokladní budou toto vyžadovat (už se to jednou stalo). Někteří z vás mají průkazky pro tento účel speciálně vydané. Ostatní, kteří dosud nemají občanský průkaz, mohou použít průkazku České Táborské Unie, která je uznána jako doklad (musí zde být vaše fotografie). Proto vás žádáme, noste tyto průkazky pro jistotu s sebou!
- ◆ Jak se dále můžete dočíst, většina účastníků loňské Akce Návrat dosud nedodala zprávu o své cestě. To už není skleróza, ale lenost a neochota. Chcete-li se i vy dovědět podrobnosti o průběhu této slavné soutěže, pomozte ve vymáhání zpráv od těchto účastníků. Jedná se o dvojice: Káťa a Kosa, Dáša a Slon, Milan a Haňára, Pipi a Šárka, Žába a Buggy, Mech a Kocour, Koko a Hardy, Buřt, Zub a Vojín. Děkujeme (hlavně Marianovi za „výbornou“ organizaci).
- ◆ V březnu naše řady opustila Káťa. Vydržela to s námi dlouho (asi 8 let), a to už je samo o sobě úctyhodné. Děkujeme jí tedy za tu spoustu práce, kterou v oddíle odvedla, a přejeme jí mnoho štěstí a úspěchů.
- ◆ 1. dubna má Průzkumník výročí 21 let svého trvání a 1 rok činnosti pod vlajkou České Táborské Unie.

AKCE NÁVRAT

Věřte tomu nebo ne, ale tento rok tomu bude 10 let, co se poprvé uskutečnila akce Návrat. Bylo to v roce 1982. Pokud se vám zdá divné, že loňský ročník nebyl 10., ale teprve 6., je to proto, že tehdejší akce Návrat ještě nebyla tou akcí, jak ji známe dnes. Proto se nepovažuje za 1. ročník, ale spíše za jakéhosi předchůdce dalších Návratů, třeba 0. ročník, chcete-li. Víme o ní už jen z doslechu, neznáme ani všechny její účastníky, ale byli to například Pavlínka Nováková, Jenufa, Mary, Fanas, Káče, a další. Ohlédněme se tedy trochu do minulosti.

Historie vzniku soutěže

Dnes už asi těžko zjistíme, kdo si to vlastně vymyslel, aby dvojice naslepo bloudily nocí neznámým terénem až k určitému cíli. Faktem je, že první akce tohoto druhu se uskutečnila v roce 1982 na táboře v Hryzelích. Zrealizoval ji tehdejší Velký šéf Láďa Novák. Škodou 1203 vypůjčenou v táboře ROH ZPA Pečky (tedy u Pečečáků) rozvozil dobrovolníky ve dvojicích v noci po poměrně blízkém okolí tábora. Šlo většinou o okolní vesnice jako Škvrňov, Církvice a další. I tak to nezkušeným táborníkům řádně zamotalo hlavy, takže někteří měli i potíže se do rána vrátit. Zdá se to neuvěřitelné, ale pozdější zkušenosti nás přesvědčily, že je to naprosto normální jev. Zkrátka orientace v noci není jednoduchá.

Akce se přesto setkala s příznivým ohlasem a dokonce se stala symbolem posledního tábora v Hryzelích 1982. Heslo Návrat měli všichni táborníci vyryto na pouzdrech pamětních nožů. Znamenalo to, že do Hryzel se každý rád jednou vrátí, byť by byl kdekoliv. I my se rádi vracíme, nemáme to z našeho tábořiště v Nouzově daleko.

Pak se na akci pozapomnělo. Byl tu ale někdo, komu vidina obnovení této soutěže v mnohem velkolepějším pojetí nedala spát. Ten někdo byl Mártý, hlavní vedoucí nouzovských táborů z let 1985 - 1990. Akce tohoto typu, to bylo něco pro něj. Ten se v nich přímo vyžíval. A tak nebylo divu, že v něm postupně uzrál plán na velkolepou akci po vzoru cvičných výsadek vojenských parašutistů (měl k tomu blízko, studoval na vysoké vojenské škole a stal se vojákem z povolání, padákem skákal také). Chtěl vysadit dvojice do neznámého terénu v okruhu 50 - 60 km od cíle. Pak tato strašná čísla přece jen poněkud snížil na 20 - 30 km. I to by asi bylo na naše borce příliš.

V praxi se ukázalo, že už pouhých 10 km vzdušnou čarou bohatě stačí k tomu, aby si někteří tuto vzdálenost přinejménším zdvojnásobili.

Svůj plán Mártý prvně realizoval na podzim roku 1985. Tento ročník soutěže je tedy počítán jako první. Podzim je pro tuto akci nejvhodnější, protože už je brzy tma, ale ještě není v noci taková zima. Tehdy se akce zalíbila a rok nato se konala opět. To už se stala tradicí, skoro jako Rallye Paříž - Dakar.

Pravidla soutěže

Účastníci soutěže jsou ve věku od patnácti let (byly však i čtrnáctileté výjimky). Dvojice jsou tajně vybírány organizátorem, takže dopředu nikdo neví, s kým půjde. Účastníci jsou rozváženi na určená místa výsadku se zavázanýma očima, aby se nemohli orientovat ani podle světél. Místa výsadku jsou určena tak, aby ze všech bylo zhruba stejně daleko do cíle, o kterém se předem samozřejmě také nic neví. Dvojice se vysazují po jednom zhruba po 100 metrech a musí se navzájem najít (zatím se to všem podařilo). Potom se zorientují a jdou do cíle. Jenže ono se řekne - zorientují se a jdou do cíle. Účastníci totiž nemají vlastní mapu a nesmějí domlouvat s domorodým obyvatelstvem, kdo je přistižen a legitimován policisty (dříve příslušníky VB), je diskvalifikován. Stejně tak za použití dopravního prostředku.

Jak se tedy orientovat? Podle směrovek, jízdních řádů a podle hvězd. Někdy lze narazit i na nástěnné mapy, kdo ve škole zanedbával zeměpis, tomu se to teď nevyplatilo. Už to nevypadá tak snadno, jak by si leckterý nezúčastněný čtenář představoval, že? Ale nemyslete si, existují také jedinci, kterým by nepomohla ani vlastní mapa.

Co si tedy může takový cestovatel s sebou vzít: svítilnu, sirky, jídlo, pláštěnku, apod. To záleží na každém zvlášť. V každém případě má dvojice s sebou zalepené obálky s občanskými průkazy a penězi pro případ ztroskotání, tužku, deník a zalepenou obálku se zprávou o cíli akce. Ta je nejdůležitější.

Ale teď už se podíváme na jednotlivé ročníky.

1. ročník - 1985

Akce se konala 11. - 12. října 1985. Už předtím se o akci hodně mluvilo. Mimo jiné i o tom, že cíl bude v Nouzově. A v tom byl kámen úrazu.

Dopravu obstaral Máček s avii. Pomáhali mu Myška, Mártý a

Adam Wisinger. Sešlo se 16 účastníků, tedy 8 dvojic. Cílem putování byla zřícenina hradu Lichnice. Bohužel zpráva o cíli nebyla napsaná dostatečně jednoznačně (mluvilo se zde o nouzovém přistání avie), a protože si všichni pamatovali Mártého plány na okruh 50 - 60 km, tři dvojice zprávu ignorovaly a šly do Nouzova. Byli to Haňára s Kozou, Želva s Kosou a Vojín se Špekem. Další mimořádnou okolností bylo, že zrovna tu noc probíhala jakási pátrací akce v okolí Seče a Třemošnice a v jejím rámci příslušníci VB lapili i 3 naše dvojice. Shodou okolností právě ty, které šly do Nouzova.

Ostatních pět dvojic zprávu pochopilo dobře a na Lichnici se dostali. Zvláštní kapitolu tvořila dvojice Ála a Káče. Káče se svojí pověstnou orientační schopností statečně bloudil a Ála se nechala důvěřivě vést. Do dějin jejich putování vstoupilo pod názvem Káčecí bojanovská anabáze (podle Švejkova putování z Putimi do Putimi). Jak už název napovídá, Káče s Álou prošli Bojanovem (v Železných horách na východ od Seče) a zamířili po turistické značce do Horního Bradla. Tam se otočili a po silnici se vrátili zpět zase do Bojanova. Celé toto kolečko jim trvalo tři a třičtvrtě hodiny. Doplazili se na Lichnici až ráno za světla.

Haňára s Kozou a Želva s Kosou pochod vzdali, a když je odchytili příslušníci VB, nechali se odvézt do Třemošnice na vlak. Vlakem pak jeli do Hatí a šli do Nouzova. K jejich velkému překvapení tam nikdo nebyl a teprve tehdy pochopili, že měli jít na Lichnici.

Nikdo však neměl na Vojína a Špeka. I oni byli chyceni hlídkou VB, a přestože nasedli v Golčově Jeníkově do vlaku, vystoupili z něj v Církvici u Kutné Hory a pokračovali dál zase pěšky. Důvod této troufalosti nikdo včetně jich samých dodnes přesvědčivě nevysvětlil. Dosáhli tak primát, o který se asi už nikdo nebude pokoušet, a který vešel do dějin jako Pochod smrti. Překonali vzdálenost 67 km (z toho 20 km vlakem) za 17.45 hodin.

Když se na Lichnici po příchodu Ály a Káčete už nikdo neukázal, vyjeli Máček a Mártý na okružní jízdu po okolí. Nikoho samozřejmě nenašli. Jen jednou Mártý někoho zahlédl, jak se schovává v křoví, a vyběhl na něj, ale brzy zjistil, že honí po lese jen vyděšeného houbaře. Avia pak odjela se všemi do Kolína, a když ani tam nikdo z pohřešovaných nebyl, napadlo někoho jet do Nouzova. A tam už byli Haňára, Koza, Želva a Čert a ve 14.15 se přibelhali Vojín a Špek. A jaká byla jejich první slova?

„Vy hadi, vy už jste tady?“

Zde jsou tedy výsledky 1.ročníku akce Návrat:

		čas	délka trasy		body
1.	Šed'a - Dodo	3:36	16 km		10
2.	Čmelák - Jarda	4:53	18 km		9
3.	Pitras - Míša	5:10	20 km		8
4.	Čert - Cvrček	5:15	22 km		7
5.	Ála - Káče	9:00	28 km		6
-	Haňára - Koza	4:15	16 km*	(5 km autem)	1
-	Želva - Kosa	6:35	20 km*	(5 km autem)	1
-	Špek - Vojín	17:45	67 km	(20 km vlakem)	1

* počítáno do Třemošnice

2. ročník - 1986

Druhý ročník vyhlásil Mártý na 3. - 4. října 1986. Pak zjistil, že se nemůže zúčastnit. S přípravou akce tedy pomohl Šed'a. Začínalo se až ve 23:15, protože hodně účastníků mělo ještě ten večer taneční. Aby se neopakovala situace z minula, byl cíl jasně stanoven v Nouzově na tábořišti. Dvojice byly vysazovány v okruhu 7,5 km a bylo jich opět 8.

Součástí rozvozu dvojic je matení cesty. V tom byl Máček mistr. Kličkoval, točil se dokolečka, couval, vracel se, a tak dále. Ubožáci na korbě Avie si mysleli, že už jsou přinejmenším na Moravě a zatím byli tak 20 km od Kolína a to ještě na druhou stranu. Ovšem když Máček udělal zdravotní zastávku a tvrdil všem o světlech na obzoru, že je to Vídeň, stejně mu nikdo nevěřil. Ani ne tak z důvodu, že by tam nestihl dojet, jako spíš proto, že se psal teprve rok 1986 a přejet přes hranici do Rakouska někde mimo přechod bylo naprosto nemyslitelné.

Že je cílem putování Nouzov, tentokrát pochopili všichni a všem se také podařilo do cíle dorazit. Nejkratší směr si však každý představoval jinak. Dvojice si vůbec různě komplikují život. Svačinu si většinou nezapomene nikdo. Baterku ano. Že je tato zdánlivě zbytečná věc potřebná, na to přicházejí účastníci už pozdě a to je nutí k improvizacím mnohdy neuvěřitelným. Takovým notorickým nenosičem baterky je například Kosa. Baterku neměla ani jeho partnerka Kopyto. Tentokrát je zachránily sirky.

Komická situace nastala na silnici Sázava - Uhlířské Janovice, kde se potkaly dvě dvojice jdoucí každá z jiné strany. Čmelák a Míša se ptali Doda a Hanyho:

„Kam jdete?“

„Do Nouzova.“

„My taky.“

A rozešli se každá dvojice na jinou stranu. Za chvíli se Dodo a Hany brodili polem, protože to byli oni, kdo zvolil špatný směr.

Nikdo však neměl na dvojici Haňára a Starosta. Ti v Jindicích místo přímo do Hatí odbočili směrem na Kolín a došli oklikou přes Bečváry a Zásmyky. Vzdálenost vzdušnou čarou si tak prodloužili téměř třikrát. Plných 19 km.

Ráno pak někteří jedinci prohlašovali, že to tentokrát nebylo ono, protože se nikdo neztratil. Běda však, kdyby se ztratili oni.

		čas	délka trasy		body
1.	Želva - Šed'a	2:11	8 km		10
2.	Čmelák - Miša	2:17	11 km		9
3.	Kopyto - Kosa	2:53	10 km		8
4.	Mary - Gogo	2:57	15 km		7
5.	Káče - Pitras	2:59	11 km		6
6.	Bublina - Vojín	3:25	15 km		5
7.	Dodo - Hany	3:27	13 km		4
8.	Haňára - Starosta	4:08	19 km		3

3. ročník - 1987

Třetí ročník se několikrát odkládal, až konečně se uskutečnil až 27. - 28. listopadu 1987. Zima se naštěstí trochu opozdila, ale přesto se účastníci setkali po cestě se sněhem.

Cíl byl tentokrát v Českém Šternberku v hladomorně. Tento ročník byl zajímavý tím, že každý měl šanci vyhrát, ale postupně skoro všichni tuto šanci promarnili. Vezmeme to tedy postupně.

První výsadek tvořili Alena, Andrea a Kosa. Došli do Teplýšovic, tam se otočili a šli zpět. Stále však ještě byli ve hře. Když však došli na dálnici, ztratili orientaci a Kosa sáhl po záchranném plánu. Tím byli diskvalifikováni.

Dodo a Haňára byli vysazeni nedaleko. Protože oba mají velký smysl pro orientaci, pobíhali nějakou dobu mezi Teplýšovicemi a Kozmicemi, až je to přestalo bavit, stopli si auto a nechali se odvézt do Divišova. Odtud už to Haňára znala, ale byla to diskvalifikace.

Kuba a Starosta byli vysazeni na přímé silnici do Českého Šternberka. Jenže vyrazili na druhou stranu, a když to zjistili, časová ztráta byla už příliš velká.

Ála a Čmelák vyrazili po výsadku také na druhou stranu a došli až do Vlašimi, odkud se pak už nejkratší cestou vraceli do Českého Šternberka. To už však na prvenství nestačilo.

Radek a Vojín měli velkou naději. Hned zvolili správný směr, ale na místě, kde se značená cesta křížila s dálnicí ztratili značku a pořádně zabloudili. Ztratili hodinu a šanci na dobré umístění.

Pitras a Hany neodbočili na správném místě a skončili v Kácově. Odtud se jim už pěšky nechtělo, a tak jeli vlakem. Spletli si však zastávky a vystoupili o zastávku dříve v Soběšíně. Zbýlých 5 km šlapali pěšky a úplně zbytečně. Diskvalifikace je neminula.

Nakonec tedy zbyli Šed'a a Špek, kteří přestože neměli nejvýhodnější trasu, došli první, protože nezabloudili.

		čas	délka trasy		body
1.	Šed'a - Špek	3:21	16 km		10
2.	Starosta - Kuba	3:33	19 km		9
3.	Ála - Čmelák	3:52	20 km		8
4.	Radek - Vojín	4:28	16 km		7
-	Haňára - Dodo	3:40	24 km	(10 km autem)	1
-	Pitras - Hany	4:13	21 km	(5 km vlakem)	1
-	Alena - Andrea - Kosa	5:19	15 km	(plánek)	1

4. ročník - 1989

Roku 1988 se Akce Návrat nekonala. Máčková avia byla mimo provoz a Máček navíc neměl chuť zkoušet, kdy bude lapen příslušníky VB a potrestán za převoz více než šesti lidí na ložné ploše (dnes už je to za určitých podmínek dovoleno). Akce by tak byla odsouzena k zániku, kdyby nebylo aktivity Vojína podporované Marianem. Roku 1989 se tedy Akce Návrat konala opět, a to 27. - 28. října. Rozvoz účastníků byl poprvé zajištěn osobními vozy.

4. ročník Akce Návrat se zapsal do dějin výrazným písmem. Může za to hlavní organizátor Vojín, který už zahájením celé akce navodil atmosféru napjatého očekávání věcí příštích. V kovbojku se proměnila porada s řidiči a zejména pak následující rozdělování peněz na benzín, kdy Vojín rozděloval peníze na hromádky, aby posléze zjistil, že mu buď přebývají hromádky nebo řidiči nebo peníze. Vojín se dostal do matematického tranzu a Mártý toto hospodaření přirovnává k národnímu hospodářství. Problém byl nakonec uspokojivě vyřešen.

Venku Vojín přečetl úvodní zprávu a nařídil, aby si všichni zavázali oči. Pak pronesl památnou větu:

„Všichni si stoupnou tam, co ukazuju.“

Tato věta mu zajistila nesmrtelnost. Měl jí ostatně zapotřebí, protože v následujících hodinách mu spousta lidí slibovala ne-li vraždu, tak

alespoň těžké ublížení na zdraví.

Ridiči si pak odvedli své posádky. Zmatek udělal Marian, který místo Kosy odvedl Starostu. Starosta se pak divil, když místo své občanky dostal v obálce Kosovu průkazku na vlak. A obráceně. K záměně došlo díky partnerkám. Starosta měl jít s Kátou, ale Marian v tom měl zmatek a posadil jej k Šárce. Kosa zbyl sám se zavázanýma očima a nikdo ho nechtěl. Nakonec se Mák slitoval a vzal ho místo Starosty ke Kátě. Akce začala.

Cílem bylo tábořiště nad Benátkami. Je to obec západně od Uhlířských Janovic na okraji Černých lesů, nad nimiž je Kostelec. Na tábořišti roku 1986 během tábora přespala jedna družina při velkém putování za jídlem z havarované kosmické lodi Kondor. Teď toto místo hledaly dvojice v noci. Mnozí zde v životě nebyli, ale to je hra,

První výsadek tvořili Mary a Luboš. Byli vysazeni nedaleko Dolních Chvatlin. Došli do Zásmuk, ale tam to Mary nezvládla a přes Mlékovice se vrátili opět do Chvatlin, kde to vzdali a odešli do Bečvár na vlak.

Haňára s Dodem byli vysazeni u Jindic. Haňára se rozpomněla na své nezdařené putování se Starostou do Nouzova a umínila si, že si tentokrát dá pozor. Jenže tentokrát jim to nebylo nic platné. V Nouzově a ani v nejbližším okolí nikdo nebyl. Prošli staré tábořiště, Hryzely, pak se vrátili a nakonec skončili v Zásmukách na chodníku.

U Rašovic byli vysazeni Šárka a Starosta. Zamířili do Uhlířských Janovic, ale pak si cestu zbytečně zkomplikovali a místo, aby šli přímou cestou do Benátek, trochu se prošli po vyhlídkové trase přes Vařinec, Škvrňov a Horní Kruty.

Nedaleko Nových Nespěric došlo na Čmeláka a Andreu. Čmelák tentokrát naprosto nezvládl situaci (což bylo vzhledem k jeho dosavadním výsledkům překvapivé), a tak skončili až ve Zruči nad Sázavou. Což je poněkud úplně jinde.

Na Čerta s Šárkou měl Vojín přichystanou pastičku. Jenže nechtíc přehodil obálky a Čert z pastičky vyklouzl. Byl se Šárkou vysazen u Zbizub. Nezaváhali a přes Uhlířské Janovice zamířili přímo do cíle.

Do oné pastičky se naopak chytili naprosto nevinní Helča a Šed'a. Past spočívala v tom, že silnice mezi Šternovem a Drahnovicemi, na které byli vysazeni, byla slepá, a to směrem k cíli. To se však dozvěděli až později, když přes Český Šternberk dorazili do Rataj nad Sázavou. Přesto, že oba znali cíl a Helča znala oblast Rataj, dorazili do

Benátek až ráno v půl osmé, v nohách 30 km. Helča byla ještě před tím v tanečních, takže před jejím výkonem se sluší smeknout.

Kosu a Káťu vysadil Mák u Hradových Střimelic. V autě měl ještě Bobra a Návra, jenže po hodině ježdění po vlastech českých musel konstatovat, že místo výsadku nenašel. Vojínův itinerář selhal (neřídil se jím raději téměř nikdo z řidičů). Vysadil tedy Bobra a Návra na tomtéž místě jako předtím Kosu a Káťu. Ti zatím vyrazili do Stříbrné Skalice. Už víme zdřívějška, že Kosa s sebou baterku zásadně nenosí. Neměla ji ani Káťa a tentokrát nebyly k dispozici ani sirky. U každých ukazatelů směru tedy mohli zajisté zděšení řidiči zahlédnout tento zvláštní výjev. Káťa seděla Kosovi na ramenou a rukama „četla“ jednotlivá písmenka, která díky vrstvě barvy vystupovala nad povrch cedule. Brzy v této disciplíně získala Káťa zručnost. Ve Vlkančicích se ovšem Kátě a Kosovi podařilo zabloudit a Bobr s Návrem je předešli. Na následující křižovatce Bobr a Návro nevěděli jak dál a už se chystali zde tábořit, když tu přišli Káťa a Kosa. Bobr a Návro za nimi utíkali, Káťa a Kosa se před nimi schovávali, a tak se navzájem dohnali do Benátek. Tak se stalo, že Bobr a Návro, o kterých si ostatní většinou mysleli, že se musí ztratit, dokonce vyhráli - nechtíc. To je možné jedině pod Vojínovou taktovkou.

Ivana a Koza byli vysazeni nedaleko Kouřimi a došli až do Radlic, ale protože neměli nejmenší tušení, kde mají cíl hledat, vzdali a nasedli v Barchovicích na autobus.

Došlo tedy pouze pět dvojic z devíti. Byl to nezapomenutelný zážitek, který Mártý komentoval:

„Příště Vojína naložíme a vysadíme ho někde na Moravě.“

		čas	délka trasy		body
1.	Bobr - Návro	4:33	16 km		10
2.	Šárka - Čert	4:59	19 km		9
3.	Káťa - Kosa	5:43	19 km		8
4.	Šárka - Starosta	5:55	21 km		7
5.	Helča - Šed'a	7:29	30 km		6
-	Mary - Luboš	6:10	19 km	(nedošli)	1
-	Ivana - Koza	5:30	17 km	(nedošli)	1
-	Andrea - Čmelák	7:50	23 km	(nedošli)	1
-	Haňára - Dodo	8:35	18 km	(nedošli)	1

5. ročník - 1990

Tento ročník pořádal Marian 28. - 29. září 1990. Hodně lidí odřeklo na poslední chvíli, takže zbylo 11 účastníků. Rozvoz je opět zajištěn osobními auty. Mártý si pohrává s myšlenkou vysadit někoho v Rakousku, teď už by to šlo, je po revoluci. Vedoucím akce je však Marian, a tak je cíl jasný, Jankulíkovice chata na Vidláku. Účast byla malá, úspěšnost ještě menší, jak se za chvíli sami přesvědčíte.

Čert a Šárka byli vysazeni u Vysoké, a tak dojít na Vidlák bylo jen otázkou času. Čert cestu znal, a tak vedl Šárku přes Malešov a pak po červené turistické značce lesem bez zaváhání.

U Pucheře byli vysazeni Kát'a a Čmelák. Ti mají s orientací problémy, Čmelák navíc s průjemem a Kát'a s koleny po tanečních. Po několika návratech se dostali do Malešova a tam to ze zdravotních důvodů vzdali. Do Černín u Vidláku jedou vlakem.

Šárka a Starosta dopadli podobně. Starosta sice průjem neměl, ale Šárka bolavé nohy ano. Po beznadějném bloudění v okolí Chedrbí, kde byli vysazeni, otevřeli obálku s okopírovanou mapou a došli podle ní na Vidlák.

Trojice Vojín, Bobr a Míla došli z Petrovic přes Čestín do Zbraslavi. Tam došli na nádraží a v klidu se vyspali. Po probuzení výpravčím ve čtyři ráno pokračovali dál a nakonec Vidlák našli.

Šed'a a Slon byli vysazeni na odbočce do Mančic u Uhlířských Janovic. Přes Sudějov míří na Zbraslavice. Šed'a však odmítá opakovat zkušenost z loňského roku, kdy s Helčou po silnici obcházeli oklikou sázavské údolí, a prosazuje cestu po zelené značce skrz les přímo na Vidlák. Průchod neznámým lesem se podařil a přicházejí k rybníku jako první.

		čas	délka trasy		body
1.	Šed'a - Slon	3:40	16 km		10
2.	Šárka - Čert	4:48	16 km		9
3.	Vojín - Bobr - Míla	6:27	18 km		8
-	Kát'a - Čmelák	5:52	24 km	(8 km vlakem)	1
-	Šárka - Starosta	6:25	20 km	(plánek)	1

6. ročník - 1991

Zatím poslední ročník se konal 4. - 5. října 1991. Pořadatelem byl opět Marian. Aby účast nedopadla jako loni, rozhodl sítě také mezi Mustangy a Stopaře. Výsledkem byla rekordní účast 27 lidí. Bohužel organizační stránku Marian příliš nezvládl. Přestože víc než polovina účastníků byli nováčkové, vůbec se nenamáhal vysvětlit pravidla, takže došlo v některých případech k jejich nevědomému porušení. Přípravu deníků pak Marian zcela vědomě odsabotoval. Když mu je Šed'a narychlo připravil, stejně je nerozdal, takže příliš nevíme, co se vlastně v terénu dělo.

Cíl byl tentokrát na tábořišti Mustangu na Jánském potoce u Březí. Domáci tedy měli jasnou výhodu. Ne všichni ji však využili. Dibi, kterého doprovázel Bobr, měl velké problémy s orientací mezi Červenými Janovicemi a Hraběšínem. Naproti tomu Čert se Šárkou šli najisto. Byli vysazeni u Čáslavi (u Kalabousku) a Čert odtud cestu znal.

Ti, co cestu neznali, byli odkázáni na popis místa ve zprávě. Tam se mimo jiné pravilo, že údolím, kde je tábořiště, vede žlutá značka z Čáslavi do Leštiny. To je pěkný kus cesty. Pro někoho (třeba Kosa a Káťa nebo Haňára a Míla) to však byla jediná srozumitelná informace, protože jména čtyř okolních vesnic jim nic neříkaly (Haňára a Míla dokonce šli okolo směrovky do jedné z těchto vesnic - Hraběšina, ale nevšimli si jí). Šli tedy do Čáslavi a odtud na tábořiště. Káťa a Kosa šli dokonce po žluté značce. Na jednom místě se jim ztratila. Když ji opět našli, po nějaké době zjistili, že došli na místo, kde už jednou byli. Šli totiž zpátky na Čáslav.

Byla zmínka o Hraběšíně. Pro dvojice, které přicházely z této strany, byla cesta z Hraběšina na tábořiště doslova pohromou. Muselo se totiž jít po polní cestě do lesa a projít lesem do údolí. Přímo do údolí pak vedla ze srázu jen vyšlapaná pěšina. Ti, kteří to zde neznali, vesměs bloudili. Šed'a s Janou se jen náhodou v údolí o 3 km níž trefili přímo na směrovku žluté turistické značky a došli po ní do cíle po celkem hodinovém bloudění po lese. Vůbec se nedařilo Dáše a Slonovi, ani když je pak v Hraběšíně dohnali Helča a Baterka. Společně zabloudili v lese a cíl se jim najít nepodařilo. Do rána se dostali do Čáslavi a jeli domů vlakem.

Lenka a Skyslo také neznali cestu a v Červených Janovicích si v rozporu s pravidly nechali poradit. Přestože dostali plánec, šli úplně jinam a dostali se do Třebětína. Tam se dozvěděli správnou cestu a

nakonec dojeli stopem. Tedy také diskvalifikace.

Tady jsou výsledky (neověřené, protože není z čeho):

		čas			body
1.	Mech - Kocour	2:30			10
2.	Šárka - Čert	2:50			9
	Koko - Hardy	2:50			9
4.	Dibi - Bobr	4:07			7
5.	Šárka - Pipi	4:18			6
6.	Jana - Šed'a	4:32			5
7.	Žába - Buggy	5:29			4
8.	Kesťa - Pizi - Vojín	6:10			3
9.	Haňára - Míla	7:08			3
10.	Káťa - Kosa	8:30			3
-	Lenka - Skyslo	9:39		(auto)	1
-	Dáša - Slon	6:30		(nedošli)	1
-	Helča - Baterka	6:47		(nedošli)	1

Závěrem

Co dodat? Nic, to se musí zažít. Dosud si Návrat zkusilo (když nepočítáme Hryzely) 49 bláznů. Nelitovali. Vy, co vám není ještě 15 let, vydržte, však se dočkáte. Vy starší, kteří jste se ještě nezúčastnili Akce Návrat, vězte, že nikdy není pozdě. Další již 7. ročník se určitě bude konat letos na podzim. Mimochodem Marian prohlásil, že se letos zúčastní jako pěšák. Poprvé!!

Historická tabulka

1.	Šed'a	51		Slon	11	35.	Pipi	6
2.	Čert	34	19.	Míla	11	36.	Bublina	5
3.	Čmelák	28	20.	Návro	10		Hany	5
4.	Šárka M.	27		Mech	10		Jana G.	5
5.	Bobr	25		Kocour	10	39.	Žába	4
6.	Vojín	24	23.	Jarda K.	9		Buggy	4
7.	Kosa	21		Koko	9	41.	Kesťa	3
8.	Starosta	20		Hardy	9		Pizi	3
9.	Míša	17		Kuba U.	9	43.	Koza	2
10.	Dodo	16	27.	Haňára	9		Andrea	2
11.	Pitras	15	28.	Kopyto	8	45.	Alena P.	1
12.	Ála V.	14	29.	Mary	8		Luboš	1
13.	Šárka H.	14	30.	Cvrček (Žl.Kv.)	7		Ivana	1
14.	Káče	12		Gogo	7		Lenka V.	1
15.	Káťa	12		Radek	7		Skyslo	1
16.	Želva	11		Dibi	7		Dáša	1
	Špek	11	34.	Helča	7		Baterka	1

Pozn.: Při rovnosti bodů rozhoduje nejvyšší dosažené umístění.

ŽIVÝ KÁMEN

Na Velký tah se podařilo zajistit v termínu od 24. do 28. října základnu ČTU u Lipnice nad Sázavou (dříve středisko ÚV SSM pro pobyt v přírodě). Základna stojí na kraji starého zatopeného kamenolomu. Akce byla společná s tábornickým klubem Mustang. Mimo jiné se zde Marianovi stala zajímavá příhoda.

Připravovalo se dříví do krbu. Jak už to tak bývá, úklid nikomu nevoni, a tak najednou Marian, Šed'a a Dibi zjistili, že u spousty pilin a kůry zůstali sami. Dali se tedy do práce. Šed'a a Dibi shrabali nepořádek na hromadu. Mezitím Marian přivezl kolečko. Šed'a a Dibi pomocí hrábí a vzájemné koordinace pohybů nakládali smetí na kolečko. Nejdřív jim sice čtvrtina hromady vždy vypadla na zem, ale postupně se lepšili. Marian popojížděl mezi hromádkami, až naložili poslední zbytky. Marian si nadhodil kolečko, couvl dva kroky a snožmo padl na záda s mohutným zaduněním. Přitom kolečko vyklopil a veškerá předchozí práce byla rázem na nic.

„Kdo mi strčil pod nohy ten kámen?“ nechápal.

Kámen, který měl na mysli, byl poctivý žulový kvádr o velikosti 1 x 1 x 4 metru. Šed'a a Dibi se mohli roztrhnout smíchy.

„To není možný,“ mudroval dál Marian. „Vždyť jsem přesně tudyhle přijel.“

Začal hledat stopu po kolečku. Když ji nenašel ani před kamenem ani za kamenem, uznal váhu našich protiargumentů a hlavně váhu kamene a kajícně přistavil kolečko k nově vzniklé hromadě. Šed'a a Dibi znovu kolečko naložili, tentokrát jim to trvalo díky sehranosti jen chvíli, a Marian jej bez pohromy odvezl.

A kámen? Díky své váze tam určitě leží dodnes.

SVÍČKA

Od 6. do 8. prosince 1991 se konal třídní výlet na základnu tábornického klubu Mustang na Jánském potoce u Březí, který zorganizovala Šárka. Výlet byl ve znamení nástupu zimy, protože většinou sněžilo. V sobotu se prošli údolím Jánského potoka a prohlédli si další tábořiště. Průzkumníci shodně konstatovali, že jejich tábořiště je lepší. Den už byl velice krátký. Ti, co přespávali na tábořišti až do neděle, pak za tmy hráli na nedalekém tábořišti Havráňat hru zvanou svíčka.

Pravidla hry jsou následující. Zapálená svíčka se umístí na špalek doprostřed hracího prostoru. V kruhu okolo svíčky stojí obránci. Útočníci se musí proplížit obranou tak, aby nebyli plácnuti, a jejich cílem je svíčku sfouknout. Pokud je útočník obráncem plácnut, musí odejít na vyhrazené místo znovu načerpat sílu, a pak zkusit štěstí znovu.

V tomto případě byla svíčka umístěna na špalku vedle vlajkoklády. Obránci stáli maximálně metr od stanových podsad, které tvořily okolo vlajkoklády kruh o poloměru 7 - 8 metrů. Všude kolem byl les nebo další táborové stavby. Podsady byly od sebe vzdáleny tak akorát na projítí. Kromě hlavní poměrně široké brány byl kruh přerušen ještě dvěma malými brankami, kterými mohl projít najednou jen jeden člověk. Rozdělení do dvou skupin dopadlo podle očekávání. Přes počáteční snahu udělat dvě stejně silná družstva vzniklo na jedné straně družstvo Mustangů s Janou, která zůstala lichá, a na druhé straně družstvo Průzkumníků posílené o Dibiho a Lukáše. Mustangové měli kromě početní převahy i převahu fyzickou a také toho využívali.

První kolo bránil Průzkumník a Mustang útočil. Bohužel svíčka měla utopený knot ve vosku a než se podařilo zapálit druhou, Mustang se nepozorovaně rozmístil okolo táborového kruhu a po chvíli se jednomu z nich podařilo proběhnout brankou od potoka a svíčku sfouknout.

Teď útočil Průzkumník. Svíčka hned chytla a Mustangové díky včasnému rozmístění slyšeli každé šustnutí. Lukáš a Šéd'a tušili, že soukromé útoky k ničemu nevedou a začali provokovat u hlavní brány, aby na sebe přilákali pozornost. Jenže jakýkoliv pohyb ve sněhu byl dobře slyšet, takže hlídky zůstávaly na svých místech a nic se nezměnilo. Nepomohlo ani, když Helča vyprovokovala sněhovou přestřelku. Hra získala vysloveně poziční charakter, kdy se síly na obou stranách

různě přeskupovaly z místa na místo. A pak najednou se situace nečekaně vyřešila. Vedle brány se za podsadami shromáždilo více útočníků, všelijak na obránce pokřikovali a ti jim opláceli stejnou mincí. Náhle z toho chumlu vystartovala Ještěrka. To obránci nečekali, a tak jim unikla. Jenže nestačila zabrzdit. Všichni viděli, jak zhasla svíčka a vzápětí se ozvala rána. Ještěrka při sfouknutí svíčky uklouzla a naražila hlavou přímo do vlajkoklády.

„Rázem se mi rozsvítilo,“ vykládala později.

Teď však ležela na zemi očividně v šoku a držela se za hlavu. Naštěstí to nebylo tak zlé, jak to vypadalo. Ještěrka vstala, ale hlava jí pořádně bolela. Jinak tvrdila, že jí nic není. Helča se uklidnila a udělala jí krátkou přednášku o krvácení do mozku. To Ještěrku probralo úplně.

Do útoku šli Mustangové. Vědomi si své silové převahy, nezatěžovali se příliš s taktikou a stylem hrr na ně se hromadně vrhli do útoku. Netrvalo dlouho a na jednoho z útočníků už nevyzbyl obránce, který by ho plácl, a svíčka opět zhasla.

Další útok Průzkumníku začal za zvýhodněných podmínek, protože Mustangům svíčka nechtěla hořet. Za tu dobu se Průzkumníci rozestavili a mohli jít hned do útoku. Útoky jednotlivců však neměly šanci. Dibimu se přes velkou snahu nepodařilo prorazit od potoka. Tak se po chvíli hra opět změnila na vyčkávající přešlapování na obou stranách podsadové hradby. Vše bylo otázkou času. Největší ruch byl na relativně nejlépe přístupném místě mezi hlavní bránou a brankou ke kuchyni, tam kde předtím proběhla Ještěrka. Ta teď dělala pouze volavku. Ať si rozbíjí hlavu někdo jiný. Volavky se trochu přesunuly k hlavní bráně, obránci s nimi. Nevšimli si, že za jednou podsadou zůstala skrčená postava. Té si všiml Šed'a, který zrovna přicházel znova do útoku k brance u kuchyně, a zaregistroval také, že o neznámém obránci nevědí. Začal tedy provokovat obranu branky. Za chvíli se k němu přidala skupina dalších pěti útočníků v čele s Dibim. Zbylí obránci v tomto prostoru se stáhli k brance. Podařilo se tak obránce rozdělit na dvě části a neznámý útočník měl cestu ke svíčce volnou. Byla to Helča. Proběhla uličkou mezi podsadami, přiběhla ke svíčce a sfoukla ji. Foukla tak prudce, že rozteklý vosk jí stříkl do tváře. V tu ránu neviděla na pravé oko a tvář měla celou kropenatou.

V dalším kole už se Průzkumník bránil poměrně dlouho. K odvetě nedošlo, protože svíčku to přestalo bavit a dohořela. Všichni se tedy

vrátili do chaty do tepla.

„Tak řekněte,“ vyzvídala Šárka na ostatních v neděli na nádraží v Čáslavi. „Že chodíte rádi na moje výlety?“

A dala každému stroužek pomeranče. Není nad hmotnou zainteresovanost. Kdo by dokázal říct ne?

VOLNÝ PÁD

Stalo se to o víkendu 29. listopadu - 1. prosince 1991. Šárka vyhlásila akci na Nouzově ve srubu s tím, že může přijet, kdo chce a kdy chce. Táborníků se sešlo dost, takže večer bylo na půdě plno.

„To je fajn,“ prohlásil Kuba, když zjistil, že na něj zbylo místo na kraji u žebříku. „To určitě spadnu dolů.“

Jak řekl, tak udělal. V noci měl krásný sen. Zdálo se mu, že létá. Vznesl se, chvíli letěl, pak přistál a spal dál.

Ovšem ostatním se to jevilo poněkud jinak. Náhle se uprostřed noci ozvala rána. Byla to rána pořádná a většinu táborníků probudila. Hned se začali starat, co se děje.

„Jakub spadnul dolů!“

„Jakube, jsi v pořádku?“

Žádná odpověď. Kuba neodpovídal, protože si dál klidně spal. Je to neuvěřitelné, ale je to tak. Kuba ze svého místa spadl přímo na žebřík a po něm se sklouzl až na zem. Určitě vděčí spacáku za to, že se mu toho moc nestalo. Ne že by si nenatloukl, ale žádná zlomenina ani otřes mozku. Když ho probudili, strašně se divil, jak se tam dostal.

Zatímco v následujících dnech všichni zúčastnění vyprávěli o tom, jak Kuba spadl z půdy, Kuba zase každému vyprávěl, jak si ve snu krásně zalétal. Zaspal tak vlastní pád.

SLAVNÉ VÝROKY

podzim 1991

Křečci hrají na schovávanou potmě.

Lenka Š.: Heleno, pojď si ošahat tohle dítě.

Helena: Šáhnu si na hlavu a vidím.

Šárka: Přišel Špek bez oka, teda měl ho zavázaný.

Helča: Koukala jsem do komína jak husa.

Šárka: Musím si zavázat ledviny v krku, nebo co to je. Jo, uzliny. No co, já nejsem tak operační.

Radek: Venku sněží mokrej déšť.

Na Jedlové.

Slon: Helčo, já jsem se do tebe zamiloval.

Helča: A kdy, ty blboune?

Slon: Dneska odpoledne na vleku.

zima 1992

Čmelák promítá diapozitivy z Ameriky.

Čmelák: Čert ví, co to je.

Čert: Nic nevím, mě do toho netahej.

Slon: Včera jsem viděl u nás před barákem vraždu! Teda auta se srazily, ale to je stejný.

Dodo: Je to jasný, ve čtvrtek to říkali v novinách.

Čert: A psali v rádiu.

Dodo komentuje krasobruslení:

To byl trojitej bredbergr.

Dodo o sestře: Ona Dáša je nějaká zakompresovaná.

Na německé hranici:

Celník: Vezete valuty?

Pitras: Co to je? Myslíte marky? No, 2,70.

